

DERİMLİ ZARİFE... SEVGİ ERDOĞAN... NURTEN DEMİR...
GÜLNAZ SARIOĞLU... GÜLİZAR ŞİMŞEK... EMİNE
TUNÇAL... HANIM GÜL... HATİCE ALANKUŞ... AYÇE IDİL
ERKMEN... SULTAN ÇELİK... SEMRA BAŞYİĞİT... FATMA
ÖZÇELİK... ZEYNEP EDA BERK... FINTÖZ DİKME... MELEK
SERİN... GÜNER ŞAR... ÖZLEM KILIC... SELMA ÇITLAK...
NURHAYAT BEYHAN... NURTEN ACAR... FATMA BİLGİN...
ELİF KARAMAN... SENEM ADALI... ŞÜKRAN KURU...
FATMA TOKAY KÖSE... GÜLNIHAL YILMAZ... HÜLYA
ŞİMŞEK... MELEK BİRSEN HOŞVER... NURHAN AZAK...
ASUMAN KOÇ... HÜLYA ATEŞ... ZEYNEP ESRA BÖLAYIR...
FİLİZ ÜNAL... BEHER ŞAHİN... GÜLAY KAVAK... HAMİDE
ÖZTÜRK... ÜMÜŞ ŞAHİNGÖZ... FATMA SÖZEN...
MAKBULE SÜRMEİ... SONGÜL KOÇYİĞİT... AYŞE
BAŞTİMUR... ZEYNEP ARIKAN... ÖZLEM DURAKCAN...
ELMAS YALÇIN... SULTAN CENİK... PINAR GÜNGÖR...
HATİCE YILDIZ... NECLA ÇAVUMİRZA... ADALET YER...
GÜLER CEYLAN... TULİN AYDIN BAKIR... ZEYNEP
GÜLTEKİN... ARZU GÜLER... SULTAN YILDIZ... KIYMET
HANOĞLU... SEYCAN YAVUZ... TULAY KORKMAZ...
ZELİHA ERTÜRK... SELMA DOĞAN... HÜSNIYE AYDIN...
GÜLSEREN BEYAZ... ŞENAY SONAR... KEVSER MIRZAK...
FERİDE HARMAN... SERGÜL ALBAYRAK...
FİDAN KALSEN... YASEMİN CANCI... BERRİN BIÇKILAR...
ÖZLEM ERCAN... YAZGÜLÜ GÜDER ÖZTÜRK... SEYHAN
DOĞAN... ŞEFİNUR TEZGEL... NİLÜFER ALCAN...
GÜLSER TUZCU... FATMA KOYUPINAR...

ALEKSANDR KOLLANTAJ... ROSA LUKSEMBURG...
CLARA ZETKİN... AMAZON KADINLAR... PUMFÜR KIZI
AYŞE... NENE HATUN... ERZURUMLU KARA FATMA...
NAME KADIN... FATMA SEHER... TAYYAR RAHMIYE...
YIRIK FATMA... DEMİRCİLİ NAZİFE KADIN... GÖRDESLİ
MAKBULE... SABAHAT KARATAŞ... AYŞE GÜLEN...
SATI TAŞ... AYŞE NİL ERGEN... ŞADAN ÖNGEL...
EDA YÜKSEL... REYHAN HAVVA İPEK... ÖZLEM TÜRK...
AYŞENUR ŞİMŞEK... AYTEN KORKULU... MERAL
AKPINAR... ARZU ÇOLAK... ISIL ALKAN... GÜNAY
ÖĞRENER... HATİCE ÖZEN... ŞENGÜL GÜLSOY...
NESLİHAN USLU... MERYEM ALTUN... FERİDE KARACA...
FADİME BİNGÖL... DİLEK SEVİNÇ... ÖLCAY UZUN...
CANAN KULAKSIZ... FATMA ERSOY... SEYHAN AYYILDIZ...
ŞİRİN EROL... GÜLSÜMAN DÖNMEZ... HAMİYET YILDIZ...
HAMİYET YILDIZ... ZELİHA GÜDENOĞLU... NURAN
DEMİR... ŞENAY HANOĞLU... BEHİYE CANIK... EYLEM
YILDIZ... SELVİ UZUN... F. HÜLYA TÜMGAN... ÇİĞDEM
YILDIR... FEHİME ÖZTÜRK... ESMA POLAT... FERDA
CİVELEK... DEMET TANER... GÜLENDER ÇAKMAK...
SOLMAZ DEMİR... ŞENGÜL YILDIRAN... SERAP ŞİMŞEK...
SERPİL YILDIZ... AYTEN YÜKSEL KELEŞ... SELMA
KUBAT... SOLMAZ KARABULUT... ZEYNEP KORKMAZ...
ŞENGÜL AKKURT... GÜLER ZERE... İPEK YÜCEL...
SONGÜL ERKUŞ... SEMİRAN POLAT... PERİHAN
DEMİREK... ZEHRA KULAKSIZ... ZEHRA ÖNCÜ... FİGEN
YALÇINOĞLU... SİBEL YALÇIN... AYNUR CEYLAN...

**DEVİRİM OLMADAN
KADIN KURTULMAZ**

**KADIN OLMADAN
DEVİRİM OLMAZ**

KADIN SORUNU

Halk Cephesi Bülteni
Halk Okulu Eğitim Dizileri



Halk Cephesi Bülteni Adresi:
Taksim Cad. Polat İşhanı No: 123 Taksim/ İstanbul



1. Baskı
Şubat 2015



Basım Yeri:
Matsaş Matbaacılık AŞ. - Atalar Mah. Çanakkale
Cad. Büklü Sok. No: 4/1 Kartal İSTANBUL - Tel: 0216
306 26 26 - info@matsas.com.tr

İçindekiler

- 1- Önsöz
- 2- Nedir bu kadın sorunu dediğimiz şey?
- 3- Kapitalizm kadını keşfediyor
- 4- Halkın iktidarı olmadığı sürece kadın sorunu çözülmez
- 5- Kadına bugün konulmaya çalışılan ipotek nedir?
- 6- Kadın sorunu derken tüm kadınları mı kastediyoruz?
- 7- Kadın sorunu diyen herkes aynı şeyi mi söylüyor?
- 8- Kadınları örgütlemek şart mı?
- 9- Peki nasıl örgütleyeceğiz?

ÖNSÖZ

Kadın kimliği,
Nereden gelip nereye gittikleri,
Kadınların bir sorun olup olmadığı,
Kadınların sorunları, çözümleri ya da mücadelesi...
Konusunda herkes bir şeyler söylüyor. Biz de öyle...
Bu konuların her birine bizim de bir yaklaşımımız var elbette. Yaklaşımımızın özünde devrimci bir bakış mevcut...

Bu konuda toplum tarihi süresi içinde oluşmuş sorunları, bunun kaynağını, bakış açılarını ve doğru bir bakış açısının ortaya koyduğu çözümü ele almaya çalıştığımız broşürün, bu konuda mücadeleyi bir zorunluluk olarak görenlere katkı sunması umuduyla...

NEDİR BU KADIN SORUNU DEDİĞİMİZ ŞEY?

Kadınlar bir sorun mudur?

Kadın sorunu diye bir şey var mıdır?

Kadınların sorunları var mıdır?

Bu üç sorunun içeriği birbirinden farklıdır. Birincisinden başlayalım.

Kadınlar bir sorun mudur?

HAYIR, değildir!.. Kadın, doğanın ayrılmaz bir parçasıdır. Doğadaki iki cinsten biridir. Ve bu kendi tercihi de değildir, doğal bir sonuçtur. Erkeğin erkek olması nasıl bir sorun teşkil etmezse, kadının kadın olması da bir sorun oluşturmaz.

Kadının varlığının doğallığını kabul etmek hayata ve sorunlara, sorunların çözümüne gerçekçi bakmayı sağlar. Gerçekçi olmak, doğru düşünmenin ve doğru adımlar atmanın ön şartıdır.

Şimdi ikinci soruya geçebiliriz. Kadın sorunu diye bir sorun var mıdır?

EVET, vardır! Bu sorun tarihsel süreç içinde oluşmuştur... Sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla birlikte beliren kadın sorunu, günümüze kadar gelmiştir. "Kadınlar bir sorun değildir" ancak "Kadın sorunu vardır" cümleleri birbirinin aynı olmayan, birbirine zıt da olmayan cümlelerdir.

Ve ayrı konuları ifade eder.

“Kadın sorunu” artık bir olguyu ifade eder. Bu sorun yüzyıllar içerisinde oluşmuştur ve temeli ekonomiktir.

Nedir Bu Kadın Sorunu Dediğimiz Şey?

Çok gerilere gitmemiz gerekiyor. Tarihin çok eski çağlarına...

İkel Toplumda, insanlığın ilk ortaya çıktığı ve kimsenin kimseyi sömürmediği bu toplumda kadın topluluğun lideri durumundadır. Erkek ve kadın arasında herhangi bir eşitsizlik yoktur. Dolayısıyla kadının horlanması, dışlanması ya da bir mal olarak görülmesi söz konusu değildir. Bunun nedeni ilk insanların yaşam koşulları içerisinde kadının neler yaptığıdır. Yani topluluktaki rolüdür. Barınacak yerin ve en basit avlanma aletlerinin bile henüz olmadığı, bunların çok sonraları geliştiği, insanoğlunun henüz doğaya karşı çok zayıf olduğu bir dönemdir ilkel dönem.

Bu dönemde belirleyici olan:

- Topluluk üyelerinin doyması (beslenme),
- Topluluk işlerinin çekip çevrilmesi (topluluk içi düzen),
- Çocukların (çok eşlilikten dolayı) babalarının değil annelerinin bilinmesidir.

Kadının doğurganlığı kadına saygınlık kazandıran bir özellik olmuştur.

Erkeklerin avlanması henüz topluluk üyelerini doyuracak nitelikte ve sıklıkta değildir. Hem av aletlerinin gelişmemesi bunun sonucu olarak tecrübe eksikliği nedenler arasındadır.

Kadının ise ot toplaması, bitki yetiştirilmesi topluluğun doyurulmasında daha garantilidir. O nedenle kadın daha belirleyici durumdadır.

Erkeğin av için topluluktan sık sık ayrılması, kadının doğurgan özelliği, beslenme ihtiyacının giderilmesinde belirleyici olması ve topluluk yaşamının düzenlenmesindeki etkinliği kadını ilkel toplulukta lider duruma getirmiştir.

Bu çağda kadın, toplumsal düzeyde kadın kimliğinden dolayı sorun yaşamamıştır. Peki ne zaman kadın sorunu yaşanmaya başlamıştır? Diye soracak olursak... Sınıflı toplumlar (sömürü) ortaya çıktı, baş tacı olan kadın ayaklar altında çiğnenmeye başladı. İlk çiğnendiği yer Köleci Toplumdur.

* Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla birlikte çocuğun miras hakkından yararlanması şartı olarak babasının belli olması zorunluluğu,

* Toplulukta fiziki güç gerektiren işlerin artmasıyla birlikte erkeğin fiziki gücünün öne çıkması ve kadının geriplanda kalması,

* Anaerkil sistemden ataerkil sisteme geçilmesi kadının bu sistemle birlikte erkeğin kölesi, çocuğunun annesi ve

doğurma aracı olarak kabullenilmesi, Kadını hem özel mülkiyetin hem de erkeğin karşısında iki kat köle haline getirdi. İşte bu tarihsel kesitle birlikte kadın sorunu baş göstermeye başladı ve katlanarak arttı...

Sömürünün biçimleri değişse de kendisi değişmedi. Kadın sorununun da biçimleri ekonomik-toplumsal süreçlere göre değişti ama özü değişmedi.

Feodal Toplumda kadın öncelikle hükmedenin (senyör-feodal bey) sonra da kocasının malı durumuna gelmiştir. Kadının kiminle evleneceğine karar verecek olan feodal beydir.

Cesur Yürek filminden hatırlayanlarımız olacaktır. Klan topluluklarına hükmeden feodal beyler, evlenme çağına gelmiş genç kızlarla, eşlerinden önce birlikte olmuştular. Ve bunu "İlk gece hakkı" adını verdikleri bir yasaya dayandırarak yapmaktaydılar. Kadının kiminle yatacağı, ömrünü kiminle geçireceği sömürenin iki dudağı arasındadır.

Feodal dönemin uzun ve karanlık yılları dini baskıların belirleyiciliğinde geçmiştir. Bu karanlık yıllar aynı zamanda erkek açısından normal kabul edilen her şeyi kadın için suç olarak görmüştür. Dinin baskısı altında tutulmaya çalışılan kadın hem zavallı bir mahlukat olarak gösterilmiş ve hem de erkeği baştan çıkarabilecek bir şeytan... Erkeğin "boş ol" demesiyle kapının önüne konulan, üzerine üç kere daha evlenilebilen kadın, din ile adeta kısaç altına alınmıştır. Koca dayağını hak

gören, suskun ve kaderci olması emredilen, erkeğe itaati zorunlu koşulan kadın, asırlar boyu bu gerçekle yaşamak zorunda bırakılmıştır.

Eve hapsedilen “günahkar kadın”, erkeğe eşit değil, onun ancak yarısı değerindedir.

Burada görünen kıyaslama kadın-erkek kıyaslaması olsa da kadına da erkeğe de bu rolü biçen esasen toplumun ekonomik yapısıdır. Kadının ekonomik yaşamda yerinin olmayışıdır.

Bilimin hemen her dalının yasaklandığı, soru sormaya ve dini baskılara karşı gelmeye cesaret edenlerin engizisyon ateşlerinde yakıldığı bir dönemdir bu dönem. Dolayısıyla feodalizmin karanlığı kadın için daha da karanlık yıllardır.

Peki feodal dönem bizim ülkemizde nasıl şekillenmiştir?

Bu sorunun ülkemizdeki karşılığı Osmanlı dönemidir.

Osmanlı'da kadın ne kadar doğurursa o kadar değerlidir. (Bugün üç de yetmez beş olsun yaygarasının kökeni buradadır) Yani adeta bir kuluçka makinesidir.

Osmanlı feodalizminde kadınlar çocukları hakkında söz sahibi değillerdi. Kendi doğurduklarının vasileri olamazlardı. “Ben bilmem babası bilir” cümlesi kadının ağzında feodal dönemden kalan kötü bir mirasın kalıntısıdır ve hala söylenmektedir.

Kadın, kocasından ancak koca isterse boşanabilir. Kadının boşanmayı isteme hakkı dahi yoktur Osmanlı feodalizminde. Kadın mutlaka bir erkeğin himayesi altındadır (bu kocası, abisi, babası hatta kendi doğurduğu erkek çocuğu bile olabilir.). Ama kendi kendini temsil edemez. Acizdir! Yakınlık derecesi ne olursa olsun yolda bir erkekle yan yana yürüyemez. Babasıyla bile!..

Toplu taşıma araçlarında haremlik-selamlık uygulaması vardır. Osmanlı bozuntusu AKP'nin okullarda erkek-kız ayırımına gitmek istemesi bu zihniyetin altyapısını oluşturmaya hizmet etmektedir.

Kadın peçelidir... Yıllarca hayata cumbaların arkasından bakmaya mahkum edilmiştir. Mahkemede tanıklığı geçersiz sayılmıştır! Konuşması izne bağlanmıştır! "Karnında sıpa, sırtında sopa" yıllarca kadının gerçeği olarak kalmıştır.

Ülkemizde tazminat döneminde, 1908 Meşrutiyet Hareketi'nin başını çeken aydınlar bu sorunun temeline inmek ve kökünden çözmek yerine taklitçi bir yaklaşım izlemişlerdir. Kopyala- yapıştır usulü şehirde yaşayan kadınlar, Batılı kadınların kötü birer taklitçisi olmuştur. Anadolu kadınının ne yaşamında ne de anlayışında herhangi bir değişim görülmemiştir.

Osmanlı döneminde kadının en büyük "serbestliği" savaş döneminde yaşandı. I. Emperyalist paylaşım savaşı, peçeli bukralı da olsa kadını evinden dışarı çıkardı. Kadın bu dönemde silah fabrikalarında ve depolarında çalışmaya başladı. Ulaştırma, haberleşme,

sağlık alanlarında görevler üstlendi. Bu zorunluluk Osmanlı'ya şeriat kanunlarını çiğnetse de kadının sosyal ve siyasal yaşamında herhangi bir değişiklik meydana gelmedi.

Kadın yine peçeliydi. Yine cumbanın ardından bakıyordu. Mahkemede yine tanık yerine konmuyordu. Yine izin verilmeksizin konuşamıyordu.

Günümüz iktidarı AKP, Osmanlı'ya özenip tarihin tekerleğini geriye döndürmeye çalışsa da, bunun mümkün olamayacağı bir gerçektir. Otuz yaşındaki bir insanı on beş yaşına geri döndürmek nasıl mümkün değilse, toplumsal sistemin çarkını geriye döndürmek mümkün değildir.

KAPİTALİZM, KADINI KEŞFEDİYOR

Her şeyin kar olarak değerlendirildiği kapitalist sistem, feodalizme kıyasla kadın için oldukça çekiciydi. Burjuvazi feodalizme karşı savaşında köylü ve işçi yığınlarını, feodalizmin ezdiği tüm kesimleri yanına alabilmek için bayrağına "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" yazdı.

Ortaçağ karanlığında diri diri toprağa gömülen kadın "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" bayrağından tutan ve evinden dışarı çıkan oldu. Kapitalizm, feodalizme kıyasla ilerici, devrimci olan bu sloganla kadını da yanına çekmeyi başardı.

Kadın için sorun, eşit olmaktı, kapitalizm içinse kar elde etmek!

Evinin eşiğini atlayarak dört duvar arasından kurtulan kadın yığınlar halinde, üstelik de çocuklarıyla birlikte fabrikalarda, işyerlerinde öğütülmeye başlandı.

Emek sömürsünün ucuz halkaları durumuna getirildi. Ama eşit olmadı!

Kadının köleliği yalnızca biçim değiştirdi. Geçmişte yalnızca kocasının kölesi gibi görünen kadın, kapitalizmde patronun kölesi haline getirildi. Kölelik zincirinin yalnızca boyu uzamış oldu. Zincirin uzunluğunu belirleyense kapitalizmin sömürü çarkıydı.

Kapitalist sistemde üretimin toplumsallaştırılması doğal bir sonuç olarak kadını da toplumsallaştırdı. Bu durum kadına kendi geleceğini kurma mücadelesi açısından bir fırsat yaratmış oldu. Kadın, mücadelede öne fırlamış oldu.

**“Kapitalizm, kendi mezar kazıcılarını yarattı.”
(Komünist Manifesto)**

Mücadele, kapitalizm için boğulması gereken bir anlayıştır. Ki, tüm sömürü düzenleri için geçerlidir bu... Ama kapitalizmi diğer sömürü biçimlerinden ayıran şey, hem sömürüyü en vahşi biçimde sürdürmesi hem de bunu gizlemenin en ince taktiklerini bularak sömürüyü gizlemesidir. Buna rağmen geçmişe oranla ileri olan ne varsa kadın bunu kendi bileğinin gücüyle, canıyla kazanmıştır. Oy kullanma hakkını elde etmesi de (*); Çalışma alanı içinde hiyerarşiye tabi olması da; Çalışma saatlerinin kısaltılması da; Mesleki eğitim görme hakkı da; Mü-

cadele saflarında örgütlenme içinde yer alması da (**)
bizzat kendi savaşıyla kazanılmış haklardır.

* Bu konuyla ilgili izlenebilir film: Demir Çeneli Melekler.

** Bu konuyla ilgili izlenebilir film: Ekmek ve Gül.

8 Mart'ın Kısa Tarihi

Amerika'nın New York eyaletinde dokuma işçisi kadınlar "Eşit İşe Eşit Ücret" talebiyle grev başlattılar. 8 Mart 1857'de grevin kanla bastırılması sonucu 111 direnişçi kadın fabrikada patronlar tarafından yakılarak öldürüldü.

1910 yılında Kopenhag'da toplanan Enternasyonal'de Clara Zetkin'in önerisiyle 111 dokuma işçisinin öldürüldüğü 8 Mart günü, "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak kabul edildi.

HALKIN İKTİDARI OLMADIĞI SÜRECE KADIN SORUNU ÇÖZÜLMEZ!

İktidar koltuğunda kim oturursa otursun, halkın iktidarı olmadığı sürece kadının temel sorunu değişmeyecek ve çözülmeyecektir. Kadın sömürünün bir aracı halindedir ve metalaştırılmıştır. Bir doyum aracı olarak görülmesi de; Burjuva siyasetine malzeme yapılması da; Gelişme olanaklarından yoksun bırakılması da; Çifte sömürüye tabi tutulması da... kapitalizmin kadına biçip giydirdiği el-bisedir.

Kendi ayakları üzerinde duramayan ve hep birine muhtaç olarak yaşamak zorunda bırakılan, düşüncelerinin gelişmesine izin verilmeyen, aksine ket vurulan sonra da "kadın milleti" diye aşağılanan kadının tüm duyguları

adeta kapitalizmin ipoteği altındadır.

Her Şeyi kara d6n6Őt6ren kapitalizm kadının bedenini de, duygularını da b6y6k bir pazara d6n6Őt6rm6Ő, kadına insan olduğunu unutturmuŐtur.

Kapitalizm, malını pazarlarken her defasında kadını yeniden yeniden pazarlar. Hemen hemen her reklamda bir kadın g6r6nt6Ős6 vardır. Ve bu kadın adeta dav-etkardır. Satılacak 6r6nden 6ok kadın 6n plandadır ve 6r6n kadının yanında promosyon gibidir. 66 kuruŐluk sakız reklamı bile kırmızı rujlu kadının ağzından sunulur. 6lkemiz kadını 6ok 6eŐitli g6r6nt6ler sergilemekle birlikte esas olarak 6zg6rleŐememenin s6recini yaŐamıŐtır.

K6yden kente g66 etmek zorunda kalan kadın, kapitalizmin s6slediği Őehir vitrinleriyle 6arpılmıŐ, d6nyasını adeta ŐaŐırmıŐtır. Yerli filmlere de bu durum bolca konu edilmiştir. Emperyalizmin yoz k6lt6r6yle Őehrin sokaklarında, caddelerinde tanıŐmıŐtır.

A6lık belası, zihinlerde yıkılamaz diye d6Ő6n6len fikirlere 6st6n gelmiş; yoksulluk, "ayıp", "g6nah" olgularını ezip ge6miŐtir.

“Kondulardan gelmişik lo
açlık yoksulluk çekmişik
her sabahın seherinde
Güvenpark’ta birikmişik
Açlığın dini olmaz
Yoksulluğun vatani
Kör olasin kahpe devran
Cam silerik parıl parıl
Ağartırık kap kacağı
Yeter ki gelsin de ekmek
Biz her bir işi görürük (...)”

Söz: Hasan Hüseyin Korkmazgil,
Müzik: Grup Yorum

KADINA BUGÜN KONULMAYA ÇALIŞILAN İPOTEK NEDİR?

AKP faşizmi, kapitalizmin kadını kullanmasından rahat-sız değildir. “Batının kötü yanlarını almışız” eleştirisinin özünde yalnızca biçimsel bir eleştiri vardır. Yoksa AKP için eleştiri konusu kadının mal haline getirilip getirilmemesi değildir. AKP de kadını başka şekilde mal haline getirmiştir.

SOSYALİST LENİN: “Her mutfak kadını, devleti idare etmesini öğrenmelidir!”

KAPİTALİST R. T. ERDOĞAN: “Eşim ölmesin, bana kim bakacak sonra?”

Üç çocuk değil beş çocuk doğurması, nasıl doğum yapacağına yasal düzenlemeler zoruyla karar verilmesi, hamileyken sokakta gezmeyip evinde oturması vb. vb... İnsanı değil adeta bir et yığınınını tartışır tartışırır durumdadırlar.

Kimsin, ne istiyorsun, beklentilerin, taleplerin nelerdir?... Soruları yoktur. Ve emekçi kadınlar çok bilinçli politika ve yönlendirmelerle kendi sorunlarını tartışmaktan, anlamaktan, çözmekten uzaklaştırılmaktadır.

“Dindar” AKP, genelevlerden vergi almaya devam eden ve yarattığı açlıkla da fuhuş evlerini arttıran bir iktidardır. Kadınlar, açlığın ve yozlaşmanın değirmeninde un ufak edilmişlerdir.

Kapitalizmle birlikte icat edilen ve sınırlı sayıdaki asalakların fantezi dünyasını ifade eden moda adeta kadın bedeni üzerine kurulu bir sektördür. Yine kozmetik tekelleri kadını yolunacak kaz olarak görmekte adeta kadınları büyük kitleler halinde yönlendirmektedir. Reklamlar da bu sektörün hizmetindedir.

Makyaj, kadını mı “güzelleştiriyor”, kar kapılarını mı gizliyor? Sorularına cevap olması açısından şu veriler dikkat çekicidir:

“Sadece ABD’de 50.000 kedi, 61.000 maymun, 180.000 köpek, 554.000 tavşan ve milyonlarca fare kozmetik için katlediliyor. Deneyler ve kozmetik üretimi için her yıl 300 milyon hayvan katlediliyor” (Yürüyüş dergisi, sayı-375)

Bu kadar çok hayvanın -yalnızca ABD’de- uğruna katledildiği kozmetik sanayi acaba kadınların dudaklarından, kirpiklerinden, gözlerinden ne kadar kazanıyor? Kimleri ne kadar zengin ediyor?

Ruj üretiminde kullanılan cenin sayısının haddi hesabı yoktur. Elbette kadının cinsel meta aracı olarak gösterilmesi gerekecek, elbette ahlaki yozlaşma ve çürüme körüklenecek, elbette güzellik ve özgürlük kavramları çarpıtılacak... Ki, tekeller kadının etinden, dudağından, saçından kar elde edebilsinler!

AKP’nin bugün yaptığı ve en başarılı olduğu iş, kadınların duygularını sömürmesidir. Yoksulluğun ve açlığın bu kadar boyutlandığı AKP faşizmi döneminde, AKP için yine kadınlar çalışmıştır. Üstelik bu kadınlar büyük oranda yoksul ve aç evlerin eşiklerinden atlayarak bunu yapmışlardır.

Kadınların Mitingi

“İstanbul’da 2010 yılının beş eylül günü Kazlıçeşme Meydanı’nda AKP’nin düzenlediği mitingin en kısa tarifi budur. (...) Neredeyse her beş kişiden ikisi kadındı... Her beş kadından ikisi genç kızdı. (...) Kadınlar o kadar içtendi ki, kadınlar o kadar kararlıydı ki, o kadar yürekten bağıryorlardı ki belli ki AKP bir şekilde onlara elini uzatmış. AKP’nin iyiliğini görmüşler. AKP ile hayatları biraz olsun değişmiş, iyileşmiş. (...)Biliyorsunuz en sadık seçmen kadınlardır. Aileyi yönlendiren de onlardır...”
(Mehmet Tezkan- 6 Eylül 2010 Aslında Ne Oldu?)

“KADIN SORUNU” DERKEN TÜM KADINLARI MI KASTEDİYORUZ?

Sömürü düzeninin kadını sömürdüğü ve onu ikinci sınıf insan olarak gördüğü gerçeğinin üzerinden atlarsak “Peki ne yapacağız?” sorusuna cevabımız da yanlış olacaktır. Bu nedenle öncelikli olarak bu soruyu cevaplamamız gerekir.

“Kadın sorunu” derken kastettiğimiz kimdir, tüm kadınlar mıdır?

Hayır tüm kadınlar değil!

Bizim bakışımız şudur; *“Özgürlük ve tabuları yıkmaya adına cinsel sapkınlıkları tartışanlarınkinden farklıdır. Biz işçi- emekçi kadınları, küçük burjuva kadınları ve onların kurtuluşu sorununu tartışıyoruz. Konuya sınıfsal açıdan yaklaşıyoruz ve sorunu salt cinsel açıdan ele alarak, işçi kadınıyla burjuva kadının sorunlarını aynı kefeye koyup çözme iddiasında olanlarla olanlarla ayrılıyoruz.”* (Haklıyız Kazanacağız, 2. Cilt, syf: 204)

Buradaki temel kıstasımız, ezen- ezilen meselesidir; kadın-erkek meselesi değil... Sömürü sistemi içinde ezilen kesimde yer alan kadının sorunudur bizim sorun olarak tanımladığımız.

Kazova Direnişi içinde yer alan direnişçi işçilerden Songül Kara, hırsızlık yapan patronları için: “Onlar bizim yalnızca paramızı çalmadılar. Ayrıca ekmeğimizi ve onurumuzu da çaldılar. Ekmeğimiz ve alın terimiz için

direnmeye devam edeceğiz.” demiştir.

Songül Kara'nın “onlar” dediği hırsız patronlardır. “Onlar”dan biri de Aynur Bektaş'tır. Aynur Bektaş, TOBB (Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği) yöneticilerindedir. Ve Hey Tekstil'in patronudur. İşten atıldığı için direnişi seçen Hey Tekstil işçisi Zeynep Gültekin'le patron Aynur Bektaş hemcinstir. Kazova işçisi Songül Kara ve Kazova patronu hırsız Gaye Somuncu da öyledir. Hemcins!

Peki kadın olmalarının dışında işçiyle patronların yaşamlarında nasıl bir ortaklık vardır?

Zeynepler'in, Songüller'in yaşadığı hangi sorunu kadın patronlar yaşamaktadır?

İşte bu nedenle kadın sorunu bizim için ezilen işçi, emekçi ve küçük burjuva kadınların sorunlarını ifade eder. Kadının kadın olmaktan dolayı yaşadığı sorunun kökeninde de sömürü sistemi vardır. O nedenle mücade- lenin temeli sınıfsal olmalıdır.

“KADIN SORUNU” DİYEN HERKES AYNI ŞEYİ Mİ SÖYLÜYOR?

Kadın sorununun kapsamını en genelde;

- * Yüzyıllardır ezilmiş olması, eğitimsiz bırakılması,
- * Üretimden, kültürel ve sosyal yaşamdan ayrı yaşama- maya mahkum edilmesi,
- * Sanattan, politikadan anlamayacağı düşüncesiyle yaşatılması ve bu fikrin kadının düşüncesi haline getirilmesi,

* Yönetmeyi bilmemenin getirdiği ve yönetilme alışkanlığının yarattığı güvensizlikler... olarak sıralayabiliriz.

Kadınların yaşadığı tüm sorunlar bu çerçevede ele alınabilir. Bu durum kapitalizmde de öz olarak değişmiştir.

O nedenle sorumuzun karşılığı feministlerde hakim olan anlayış gibi erkeklere karşı bir mücadele değildir. Ama erkek egemen anlayışa ve onu var eden sistemdir.

Feminizmle bu yanıla ayrılır bakış açımız. **Feminizm, kadın sorunu deyince “erkeğe karşı olmak” düşüncesi etrafında döner. Kadın sorununu sınıfsal temelden koparır. Bu yanıla feminizm burjuva ideolojisinden beslenir.** Düzen içi bir anlayıştır. Burjuvaziye özü itibarıyla güç kazandırır. Sınıfsal bakmaz. Kadının gücünü de, enerjisini de hayali umutlarla tüketir, düzeniğine çeker.

Son dönemde çokça gündeme getirilen töre ve kadın cinayetleri de bu kapsamda değerlendirilmelidir.

“Kadın Sorunu” bizim için esas olarak düzen-devrim sorunudur. Ama böyle diye, bu düzen yıkılana, devrim olana kadar kadınların bir şey yapmasına gerek yoktur, demiyoruz elbette. Tersine mücadele etmeden, haklarımızın kavgasını vermeden düzen kendi kendine yıkılmaz.

“(...) Kadın sorununun çözümünü devrimde görmekte birlikte, eller göğüste birleştirilip beklenilsin, demiyoruz.

Bu düzende de olsa, kadın haklarını genişletmede, iyileştirmeler sağlamada adımlar atılacağına, bu mücadeleden de verilmesi gerektiğine inanıyoruz. Ama mücadeleyi bu kadarla sınırlamıyor ve hedef gösteriyoruz. 'Devrimler olmaksızın kadının kurtuluşu düşünülemez.' (...)"
(Haklıyız Kazanacağız 2.cilt, syf 205)

KADINLARIN ÖRGÜTLENMESİ NEDEN ÇOK ÖNEMLİDİR?

Devrim için kadınların örgütlenmesi olmazsa olmazdır.

Doğru bir örgütlenmede ve doğru bir şekilde... Çünkü tüm yoksulluğa ve açlık tehlikesine karşı ve ezilen kadının (kendi tarihinden miras aldığı) tüm yetersizliğine rağmen bu düzenin ağır yükünü çekiyor. Bu büyük bir ADALETSİZLİKTİR...

- ☆ Hem eğitimsiz bırakıp hem de cahil diye suçlamak,
- ☆ Hem düşünmesini engelleyip hem de "sen anlamazsın" diye aşağılamak,
- ☆ Hem elinden tüm maddi-manevi olanakları alıp hem de bulup buluşturmasını istemek,
- ☆ Hem aç bırakıp fuhşa zorlamak hem de bunu başına kakmak,
- ☆ Hem cinsel meta aracı haline getirip hem de bunu kafasına kafasına vurmak ama aynı zamanda bundan yararlanmak...

Kadını ahtapotun kolları arasında yaşamaya mahkum etmektir.

Emeği görülmeyen, onuru iğnemen, yoksulluğu ve ezilmişliği ament gibi ezberletilen kadın hem insan olma onurunu hem kadınlık erdemini yeniden kazanmalıdır.

Esas olarak hedefimiz gecekondualarda, fabrikalarda, atölyelerde, işyerlerinde yaşamla arasında amansız bir mücadele olan kadınlardır. Öğrenci ve küçük burjuva kökenli kadınlar da çalışma alanımız içerisinde.

Hiç kuşkusuz önceliğimiz yoksul, emekçi kadınlar olmalıdır.

Sahiplenme duyguları, fedakarlık ve özverileri, hayatın tüm ayrıntılarını nakış nakış ren emekçi yanları kendi onur mücadelelerinin temel direkleri haline getirilmelidir. Burjuvazinin ya da burjuvaziden ödünç alınan çarpık özgürlük anlayışları silinip gerçek özgürlüğün ne demek olduğu kazanmalı kadınlarımızın kafasına. Bunu biz başarmalıyız.

“ÖZGÜRLÜK, ZORUNLULUKLARIN KAVRANMASIDIR” (F. ENGELS)

Kadınlara rgtlenmesi, kadınları rgtlememiz şart! Çünkü:

☆ Kendi üzerlerinde hissettikleri her türlü baskıya (ekonomik olarak sömürülmeye, geçmişi ifade eden kafa yapısına, yozlaştırmaya, ahlaksızlıklara, düşüncelerini savundukları için uğradıkları yaptırımlara vb.) karşı çıkabilmeyi öğrenecekler.

☆ Düzenin aşıladığı “saçı uzun aklı kısa” anlayışını yıkarak bir kadın olarak, bir insan olarak varlıklarını göstermeyi öğrenecekler.

☆ Düzenin önlerine koyduğu her türlü engele rağmen doğru olduğuna inandıklarını, düşüncelerini hayata geçirecekler.

☆ Hayatın her alanında (evde, sokakta, işyerinde, katıldıkları etkinliklerde, siyasal-sosyal faaliyetlerde vb) sözlerini söylemeyi, kararlara katılmayı öğrenecekler, bu haklarını söke söke alacaklar.

☆ Bu çok büyük bir gücün açığa çıkması, gerçek özgürlüğün hayat bulması demektir. Bu kadının öfkesinin doğru kanalda örgütlenmesi demektir. Bu emeğinin ve kendisinin yok sayılmasının yarattığı acının örgütlenmesi demek. Bu kadının yorulmak bilmez çalışkanlığının örgütlenmesi demek; fedakarlığının ve özverisinin mücadeleye güç katması demek... Kadına, insanlığını yeniden keşfettirmek demektir!

“Uçmak, bir martının en doğal hakkı. Özgürlük ise varoluşun bir parçası. Boş inançlar olsun, gelenekler olsun özgürlüğü kısıtlayan ne varsa kaldırıp atmaktır gerekir.” (Martı – Jonathan Livingston)

Örgütlenmiş kadınlar özgürlük mücadelesi yolculuğuna çıktıklarında meşrulukları, sabırları, kararlılıkları tarihin yeni sayfalarına “zafer” yazdırıyor.

Tek başına direnen işçi Türkan Albayrak tam da çocuğu

için direndiğini, bir annenin annelik görevini yerine getirdiğini söylemiştir.

Cansel Malatyalı, direnişinin yalnızca ekmek mücadelesi olmaktan çıkıp aynı zamanda onur mücadelesine dönüştüğünü söyleyerek direnmiş ve kazanmıştır.

- ☆ Fabrikalarda doğum izni,
- ☆ Kreş, anaokulu hakkı,
- ☆ Eşit işe eşit ücret,
- ☆ İşyerlerinde emzirme odaları ve emzirme saatleri düzenlemesi,
- ☆ Sigortasız çalıştırma,
- ☆ Yoksul emekçi kadının barınma, sağlık, eğitim hakkı,
- ☆ Yoksul emekçi kadınların yaşadığı mahallelerdeki yol, su, elektrik, ulaşım sorunları,
- ☆ Çalışan kadınlara uygulanan psikolojik baskılar,
- ☆ Hakkını arayan, hak ve özgürlük mücadelesi veren kadınların maruz kaldığı devlet baskısı ve terörü...

Bunun gibi pek çok sorun kadınlarımızın sorunudur ve çözüm beklemektedir. Mücadele ve devrimci saflarda örgütlenmek çözümün anahtarıdır!

PEKİ, NASIL ÖRGÜTLEYECEĞİZ?

Bilmeliyiz ki örgütlenmemiş ve doğru bir örgütlenme içinde değerlendirilmemiş kadın öfkesi düzene yedeklenen bir güçtür. O nedenle şu söz çok anlamlıdır:

“BÜTÜN DUYGULAR DEVRİME YÖNELMELİDİR!”
(DURSUN KARATAŞ)

Tüm ezilen kadınlarımızı nerede-ne sorun yaşıyor olursa olsunlar, iki temel talep etrafında örgütlenmeliyiz:

Birincisi, İkinci sınıf olmaktan çıkıp hayatın her alanında eşit olmak.

İkincisi, Feodal kalıntıların ve kapitalist egemen anlayışın kuşatmasını yararak gerçek özgürlüğe kavuşmak.

Bunu nasıl gerçekleştireceğiz?

☆ Kadınlarımıza öfke ve acılarının tarihsel ve ideolojik kökenlerini göstereceğiz,

☆ Zayıflıklarının, güçsüzlüklerinin kendilerinden kaynaklanmadığını, düzenin biçtiği rolü üstlenmek zorunda kaldıklarını kavrayacağız,

☆ Kendilerine güvensizliklerini aşmaları için bir yanı bilgi bir yanı pratik olan iki yönlü eğitim programları belirleyerek güven kazanmalarına yardımcı olacağız,

☆ Kadınların mücadele tarihini, kadın şehitlerimizin hayatlarını anlatacağız. Kadın kahramanlarımızın yazdıkları destanlardan güç almalarını sağlayacağız.

☆ Gerçeklerden korkmadan, en çok gerçeklerin gücüne inanarak örgütlenmemizi bunun üzerine kuracağız,

☆ Açlığın, yozlaşmanın, değersizleşmenin asıl sorumlusunun kapitalist sömürü düzeni olduğunu göstere-

ceğiz,

☆ Eğitim ve pratiğimizle kadınları önce umut eder hale sonra da umudun kendisi haline getireceğiz. Şenay Hanoğlu, Gülsüman Dönmez, İpek Yücel, Hülya Şimşek, Özlem Durakcan, Tülin Aydın Bakır, Elmas Yalçın ve nice kadın kahramanımız bu ülke topraklarında hiç de tekil örnek değillerdir. Örneklerimizi çoğaltacağız...

☆☆☆

Kadınlarımız

Toprak öyle bitip tükenmez, /dağlar öyle uzakta,
sanki gidenler hiçbir zaman
hiçbir menzile erişemeyecekti.
Kağnılar yürüyordu yekpare meşaleden tekerlekleriyle
Ve onlar
ayın altında dönen ilk tekerlekti.
Ayın altında öküzler
başka ve çok küçük bir dünyadan gelmişler gibi
ufacık kısacıktilar
ve pırılıtlar vardı hasta kırık boynuzlarında
ve ayakları altından akan
toprak,
toprak,
ve topraktı.
Gece aydınlık ve sıcak
ve kağnılarda tahta yataklarında

oyu mavi humbaralar çırılıçtı.
Ve kadınlar
birbirlerinden gizleyerek
bakıyorlardı ayın altında
geçmiş kafilerden kalan öküz ve tekerlek ölülerine.
Ve kadınlar
bizim kadınlarımız:
korkunç ve mübarek elleri
ince, küçük çeneleri, kocaman gözleriyle
anamız, avradımız, yarımız
ve sanki hiç yaşanmamış gibi ölen
ve soframızdaki yeri
öküzümüzden sonra gelen
ve dağlara kaçırıp uğrunda hapis yattığımız
ve ekinde, tütünde, odunda ve pazardaki
ve kara sabana koşulan ve ağıllarda
ışılısında yere saplı bıçakların
oynak, ağır kalçaları ve zilleriyle bizim olan
kadınlar,
bizim kadınlarımız
şimdi ayın altında
kağnıların ve hartuçların peşinde
harman yerine kehriban başlı sap çeker gibi
aynı yürek ferahlığı,
aynı yorgun alışkanlık içindeydiler.
Ve onbeşlik şaraplenin çeliğinde
ince boyunlu çocuklar uyuyordu.
Ve ayın altında kağnılar
yürüyordu Akşehir üzerinden Afyon`a doğru.

(Nazım Hikmet Ran)

